

LAPIN HIIHTOVIIKKO TIEVALLA

Tuttu tohina täytti Järvenpään linja-autoaseman edustan varhaisena maaliskuun lauantaiaamuna. Oli taas se aika vuodesta, jolloin kaivatun Lapin hiihtoviikon odotus täyttyi ja pääsimme matkaan. Yksittäisiä ja pareina kulkevia latulaisia painavine kantamuksineen sekä suksipusseineen saapui suunnasta jos toisesta, useimmat tosin autoilla. Ensimmäiset hikihelmet kihosivat otsille ennen kuin olimme ehtineet taittaa kilometriäkään yhteistä matkaamme.

Missä Matti?

Bussin alaosa täyttyi ääriään myöten matkatavaroista, vapaat istuimet linja-auton sisällä hupenivat yksi toisensa jälkeen ja puheen sorina voimistui samassa suhteessa. Hovikuljettajamme Joksu istahti viimein tuhdilleen, Heikki laski pääluvun useampaankin kertaan, ja kun se tyydytti, auto nytkähti liikkeelle kohti pohjoista. Joukkomme oli kuitenkin vielä yhtä vajaa – Matti, yksi vetäjistämme puuttui kyydistä. Hetken kiertoajelun ja muutaman puhelinsoiton jälkeen pysäköimme huoltoaseman pihaan odottelemaan, eikä aikaakaan kun etäämpänä olleiden puunrunkojen lomista alkoi vilahdella raskain kantamuksin mustaan lierihattuun sonnustautunut mieshahmo. Askeleet olivat kiireiset aivan kuin jonkin asteinen syyllisyydentunto olisi kalvanut mieltä. Päätäväisesti tulija lähestyi kuitenkin autoamme, ja kas vain – Mattihan se siinä. Joukkomme oli kasassa ja matka saattoi alkaa oikein toden teolla.

Matka kohti pohjoista etenee

Heti alkuun jouduimme liikenneteknisistä syistä poikkeamaan vanhasta, tutuksi käyneestä reitistämme pitkin valtatie nelosta. Suuntasimme pohjoiseen Päijänteen länsipuolelta, koska kuljettajan piti sovittaa ajotuntinsa lakien ja säästösten mukaan. Niinpä bussikuskimme vaihtui väliaikaisesti jo Jämsässä. Sieltä matkamme saikin sitten jo tutumman suunnan; Jyväskylä, Pyhäjärvi, Oulu, Rovaniemi aina Kakslauttasen risteukseen, josta kaarsimme oikealle Tievatuvan pihamaalle. Matkaa oli taitettu reilut 14 tuntia kaikkinne pakollisine ja välttämättömine taukoineen.

Pakkasen purema Tieva

Tievatupa oli useimmille uusi majoittumiskohde. Sen isännöyttä pitävä Pertti oli joukkoamme vastassa saapuessamme perille ja kuvaili lyhyesti paikkaa sekä sen historiaa jo ensimmäisen iltapalan aikana. Kaiken kaikkiaan kohde osoittautui siellä viettämämme viikon aikana aivan käypäiseksi retkikeskukseksi.

Päivästä toiseen jatkunut kirpeä yli 30 asteen aamupakkanen aiheutti jonkin verran pohdintaa. Aamuauringon säteistä piittaamattomana se laski alimmillaan – 34 °C, eikä sallinut pitkällistä paikallaan oloa ulkosalla ilman kylmettymisuhkaa. Jouduimme säättämään joitakin aamun liikkeellelähtöjä tietoisina siitä, että iltpäivien pakkaslukemat olivat jo aivan toisen näköisiä kirkkaan auringonpaisteen ehtiessä lämmittää ilmaa.

”Rasvamestareille” keli oli haasteellinen, varsinkin niille, jotka olivat vastuussa seuralaistensa suksien kunnosta. Kireässä pakkasessa oli hankala saada sukset luistamaan, ja vastaavasti auringon lämmittämällä ladulla pito tuppasi häviämään. Hyvä yhteishenki kesti tämänkin, eikä ainakaan isompia henkisiä kolhuja aiheutunut.

Kun ensimmäisenä retkiaamuna kokoonnuimme majoituksen pihamaalle ladulle lähtöä varten päiväreput selässä, pakkaselta suojaavissa hiihtovarusteissamme, emme todellakaan vielä voineet tietää mitä tuleman piti. Nopean ryhmäjaon jälkeen suuntasimme ladulle. Jonomme venähti jo ensimmäisen nousuvoittoisen kilometrin aikana useamman sadan metrin mittaiseksi. Kärjessä liikkuneen tottuneemmat hiihtäjät ottivat tietämättömyyttään ”luulot pois” jäljempänä perässä mukana sinnitelleiltä uskoen heidän pysyvän samassa vauhdissa. Syke kohosi, paita kastui ja otsalle kihosi hikihelmiä. Hiihtotottumuksissa ja – taitotasossa paljastui olevan isoja eroja, mikä tulisi jatkossa ottaa paremmin huomioon.

Kokonaiskuva kirkastuu

Tapoihimme ei kuulu tehdä minkäänlaista esikarsintaa ryhmää kootessamme. Kaikki ovat tasapuolisesti tervetulleita osallistumaan. Joukostamme muodostuu tämän vuoksi yhteisö, jossa yksilöiden kasvot toki alkavat käydä tutuiksi vähitellen jo tulomatkasta alkaen. Henkilöt sinällään kaikkine luonteenpiirteineen, taipumuksineen, mieltymyksineen, tapoineen ja näkemyksineen jäävät vielä ensinäkemystenkin jälkeen etäisemmiksi.

Valokuvien perusteella toteutettu henkilöesittely omakohtaisine kertomuksineen laajensi kuvaa joukkomme osallistujista. Mielenkiintoista, miten eri lähtökohdista ihmiset olivat matkaan lähteneet, ja miten erilaisin tavoittein. Joukkoomme mahtui vauhdikkaampaan hiihtotapaan mieltyneitä kuntoilijoita, hiihdosta nauttivia harrastajia, luonnonihailijoita, valokuvaukseen mieltyneitä, jopa meditaatioon taipuvainen kansakulkija, kokeneita lapinkävijöitä, kuin myös ensikertalaisia.

Kaikille pyrimme parhaamme mukaan raivaamaan aikaa ja tilaa joukossamme. Yritimme toteuttaa ”Yhdessä” - teemaamme, vaan arvostimme myös joukkomme toimintaa enemmän sivusta seuraamaan tyytyneitä. Päällimmäiseksi kuvaksi jäivät kuitenkin eloiset keskustelut osallistujien välillä yhteisten ruokailuhetkien aikana, tai viimeistään saunan lauteilla hiihtoretkien jälkeen.

Kokonaiskuvaa kirkasti tavallaan myös hohtava auringonpaiste, joka hangilta heijastuneena antoi päiväpäivältä enemmän väriä kasvoihin. Kilometrit taittuivat toinen toisensa jälkeen pitkin pohjoisen latuja tummennettujen näkösuojien takana. Vauhti ei päättä huimannut, mutta jäipähän enemmän aikaa luonnon ihastelemiseen. Hyvä niin.

Jälkeenpäin ajateltuna

Yksi useista Lapinretkistä on taas takanapäin. Alueen luonto tarjosi parastaan; kilometreittäin raikasta talvi-ilmaa, auringonpaistetta, kuvankauniita maisemia, ympäröivää hiljaisuutta omille ajatuksille ja aikaa irtautua tavallisen arjen rutiineista.

Vallitseva kylmyys teki tavallaan nöyräksi – antoi ajattelun aihetta hyvinvoinnistamme, etuoikeudesta muihin verrattuna. Samalla se loi uskoa omaan kestävyYTEemme, mahdollisuuksiimme ja luonnon olosuhteissa pärjäämiseen. Itsestänselvyytenä niitä ei voi pitää, mutta oikein varustautuneena ja asennoituneena kyllä.

Kiitos hienosta matkaseurasta.

Kajtsu